

Arrest

nr. 29 330 van 29 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. YAHYAOUÏ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 januari 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De Hongaarse autoriteiten werden om de terugname van verzoeker verzocht. Op 17 maart 2009 stemden de Hongaarse autoriteiten in met dit verzoek tot terugname.

1.3. Op 24 maart 2009 treft de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op 24 maart 2009.

Dit vormt de bestreden beslissing. De motivering ervan luidt als volgt: "(...) *België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (2) de Hongaarse autoriteiten*

toekomst, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16'1c van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Betrokkene heeft in Hongarije asiel aangevraagd en de Hongaarse overheid heeft op datum van 17/03/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Betrokkene verklaarde in zijn Dublin interview dd 5/2/2009 dat hij eerder asiel aanvroeg in Hongarije. Er is een hit eurodac met Hongarije op 22/10/2008 en met Duitsland op 17/11/2008. Betrokkene verklaart Kosovo samen met zijn echtgenoot, (H.H.) en hun 2 kinderen, (H.L.), 2005 en (H.L.), 2006 verlaten te hebben om via een onbekend land verder naar Hongarije te reizen. Betrokkene verklaart niet in Hongarije gebleven te zijn maar verder gereisd te hebben naar Duitsland alwaar hij ook asiel aanvroeg en na 2 maanden vertrok om naar België te komen. Betrokkene vroeg op 16/1/2009 asiel aan te Brussel.

Betrokkene verklaart het grondgebied van de Dublinlidstaten niet verlaten te hebben sinds zijn asielaanvraag in Hongarije. Betrokkene verklaart geen familie in België maar 2 ooms te hebben in Duitsland.. Betrokkene verklaarde in zijn Dublininterview omtrent zijn gezondheid dat hij in goede gezondheid verkeert maar hoofdpijnen heeft waarvoor hij geen medicatie neemt.. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag te behandelen op grond van art. 3'2of art 15 van bovengenoemde verordening. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 10(tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Hongaarse grenspolitie op de luchthaven van Budapest Ferihegy International"

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker *"in ieder geval, een verlenging van de doorlaatbewijs als een voorafgaande maatregelen."*

2.2. De Raad treedt in onderhavig geschil op als annulatierechter op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en is op grond hiervan niet bevoegd om een verlenging van het doorlaatbewijs te bevelen.

Op het in punt 2.1. omschreven verzoek kan derhalve niet ingegaan worden.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublinverordening), van artikel 3 EVRM en *"van de administratieve beginsels praeter legem quam ipse fecisti en van behoorlijk bestuur; samen of afzonderlijk genomen."*

3.2. Verzoeker citeert artikel 20, lid 1 e) van de Dublinverordening en betoogt dat in de bestreden beslissing of haar akte van kennisgeving geen informatie gegeven werd betreffende de tijd en de lokalisatie van de Hongaarse autoriteit. Verzoeker stelt: *"Dat de bedoeling van dit lid is voorgekomen dat de asielaanvrager werd verloren in de behandeling land. Dat een indicatie van de politie niet genoeg is, dat de grenspolitie niet bevoegd is voor een asielaanvraag. Dat de verzoeker en haar echtgenoot geen Hongaars spreekt. Dat ze moet meer informatie hebben als bijvoorbeeld de naam van het Hongaarse asiel administratiedienst. Dat de verzoeker ook de Hongarije mag bereiken door de trein of door de reisweg en niet zeker door een vliegtuig. Dat de betwiste beslissing dus artikel 20 niet komen in de tekst en in zijn bedoeling."* Verzoeker vervolgt dat zijn echtgenote zwanger was tijdens de behandeling van de asielaanvraag en dat ze nu bevallen is. Hij betoogt dat het onmogelijk is voor de kleine familie om een lange reis te doen en *"Dat zonder medische zorg en zeker zonder die informatie voor het land van vervolging, de medische risico hele groot is. Dat een onmenselijke of vernederende behandelingen zal*

gebeurd.” Ten slotte verwijst verzoeker in verband met dat risico nog naar punt 6 van de aanhef van de Dublinverordening.

3.3. Voor zover verzoeker de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van *“de administratieve beginsels praeter legem quam ipse fecisti en van behoorlijk bestuur”* acht de Raad het middel onontvankelijk, aangezien verzoeker nalaat te preciseren op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen en beginselen zou schenden. De Raad acht de exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij, in de aangegeven mate gegrond.

3.4. Artikel 20, eerste lid, e) van de Dublinverordening luidt als volgt: *“De verzoekende lidstaat stelt de asielzoeker in kennis van de beslissing betreffende de terugname door de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld op welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt. De verzoekende lidstaat verstrekt de asielzoeker zo nodig een doorlaatbewijs overeenkomstig het volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure goedgekeurde model. De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de asielzoeker is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.”*

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist doch zich enkel richt tegen de uitvoeringsmodaliteiten ervan, die veruitwendigd worden in het doorlaatbewijs, dat in fine stelt dat het document uitsluitend wordt afgegeven krachtens de artikelen 19 en 20 van de Dublinverordening. Dienaangaande dient de Raad te stellen dat het doorlaatbewijs een loutere uitvoeringsmaatregel van de bestreden beslissing is, die niet voor vernietiging vatbaar is. Zij dient om de overdracht van verzoeker naar Hongarije, die vastgesteld werd in de bestreden beslissing, uitvoering te geven en te vergemakkelijken. De Raad merkt op dat eventuele gebreken in dit doorlaatbewijs niet maken dat de bestreden beslissing, waarvan verzoeker de motieven niet betwist, nietig is. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn kritiek.

3.6. Voor zover verzoeker een schending van artikel 3 EVRM ziet in het afleggen van een lange reis naar Hongarije, dient de Raad te stellen dat Het Grondwettelijk Hof - toen nog Arbitragehof - in zijn arrest nr. 51/94 van 29 juni 1994 in zijn overweging B.5.4 het volgende gesteld heeft: *“Onder foltering en wrede en onmenselijke behandelingen moeten die handelingen worden begrepen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht met het oog bijvoorbeeld op het verkrijgen van informatie of bekentenissen van het slachtoffer, de bestraffing van het slachtoffer of het onder druk zetten of intimideren van het slachtoffer of derden. Vernederende behandelingen van hun kant zijn handelingen die degenen die eraan worden onderworpen in zijn ogen of in de ogen van derden krenken of zijn menselijke waardigheid ernstig aantasten.”* De Raad ziet niet in op welke wijze de uitvoering van de bestreden beslissing als een foltering of wrede en onmenselijke of vernederende behandeling beschouwd kan worden in de zin van artikel 3 EVRM. Verder vereist artikel 3 EVRM dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144 754), wat in casu niet het geval is. Ten overvloede wijst de Raad verzoeker erop dat het hem vrijstaat aan de verwerende partij een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen op grond van de recente geboorte van zijn kind.

3.7. Punt 6 van de aanhef van de Dublinverordening luidt als volgt: *“De eenheid van het gezin moet worden gehandhaafd, voorzover dat verenigbaar is met de overige doelstellingen die worden nagestreefd met de opstelling van criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk*

is voor de behandeling van een asielverzoek.” Uit het voormelde blijkt dat punt 6 van de aanhef van de Dublinverordening geen uitstaans heeft met het risico waarover verzoeker het in zijn betoog heeft. Ten overvloede wijst de Raad erop dat dezelfde beslissing getroffen werd ten aanzien van de echtgenote van verzoeker en zijn kinderen (RvV 40 620, arrest nr. 29 331 van 29 juni 2009), zodat de eenheid van het gezin wordt gewaarborgd.

Het enig middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

3.8. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA